

Arrest

nr. 230 001 van 9 december 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 7 juni 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 7 juni 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 augustus 2019 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor verzoeker en van attaché N. ONRAET, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 oktober 2001 vroeg verzoeker een visum kort verblijf aan, na het verstrijken van de termijn van het visum keerde verzoeker niet terug naar zijn herkomstland.

Op 27 september 2005 nam de gemachtigde de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 11 december 2009 diende verzoeker een aanvraag in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 7 september 2011 stelde de gemachtigde dat als gevolg van de voormelde aanvraag instructie zal gegeven worden tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorwaarde van het voorleggen van een arbeidskaart B.

Op 14 mei 2012 werd de arbeidskaart geweigerd.

Op 15 mei 2012 verklaarde de gemachtigde de voormelde aanvraag ongegrond.

Op 10 augustus 2012 nam de gemachtigde de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 15 mei 2014 nam de gemachtigde de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten en legde de gemachtigde aan verzoeker een inreisverbod op van 2 jaar. Verzoeker vocht deze beslissingen aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die het beroep verwierp bij arrest nr. 131 978 van 23 oktober 2014.

Op 18 juli 2017 diende verzoeker een aanvraag in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 13 oktober 2017 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van 18 juli 2017 onontvankelijk. Hij legde eveneens een bevel op om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissingen diende verzoeker een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 204 462 van 1 augustus 2018 verwierp de Raad het beroep.

Op 25 oktober 2018 diende verzoeker opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 7 juni 2019 verklaarde de gemachtigde deze aanvraag onontvankelijk.

Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 25.10.2018 werd ingediend door :

E. M. A. K. M.

Geboren op: [...]1980

Geboorteplaats : B.

Nationaliteit : Egypte

Adres : [...] Gent

Ook gekend bij DVZ als : A. K. M. E. ° [...]1980

E. A. K. M. ° [...]1980

K. I. ° [...]1982 - Irak

K. E. ° [...]1982 - Irak

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit geenszins aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert alhier sinds 2001 te verblijven, hij ier een materieel en sociaal draagvlak heeft opgebouwd en volledig geïntegreerd zou zijn. Echter werd hem op 12.05.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

De elementen van integratie (met name het feit dat betrokkene zich volledig geïntegreerd zou hebben in België, dat hij zou willen werken, dat hij taallessen gevolgd zou hebben, dat hij kennis heeft van beide landstalen, dat hij werkbereid zou zijn, dat hij een sociaal leven opgebouwd zou hebben, dat hij een grote vrienden en kennissenkring heeft opgebouwd, hij legt een attest van het Huis van de Nederlands voor, werkbeloftes (K. D. C. en S. B. C. R.) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. b 198.769). Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen."

Op 7 juni 2019 nam de gemachtigde eveneens de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

E. M. A. K. M.
Geboren op: [...]1980
Geboorteplaats: B.
Nationaliteit: Egypte
Adres: [...] Gent

Ook gekend bij DVZ als : [...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

2. Onderzoek van het beroep

In zijn eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert verzoeker de schending aan van het gelijkheidsbeginsel.

Hij licht het eerste middel toe als volgt:

“2.1.1 Krachtens het gelijkheidsbeginsel moeten burgers die zich in gelijke omstandigheden bevinden op een gelijke manier worden behandeld. Burgers die zich in verschillende omstandigheden bevinden, genieten een verschillende behandeling.

Een verschil in behandeling tussen bepaalde categorieën kan worden ingesteld voor zover dit verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is, rekening houdend met het beoogde doel en de gevolgen van de maatregel.

Dat het in de huidige omstandigheden vaststaat dat een reeks personen die zich in identieke situaties bevinden en een aanvraag conform artikel 9bis Vw. hebben ingediend, verschillend behandeld worden naargelang het moment waarop zij hun aanvraag hebben gedaan, nl. voor of na 31 december 2009.

Meer bepaald gaat het om personen die op het ogenblik van de indiening van hun aanvraag conform artikel 9bis Vw. aan de voorwaarden van de ‘nieuwe instructies m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009’ voldeden om geregulariseerd te worden, doch hun aanvraag onontvankelijk wordt verklaard louter omwille van het feit dat deze na 31 december 2009 werd ingediend.

Dat het ogenblik wordt de aanvraag conform artikel 9bis Vw. werd ingediend, aldus bepalend is voor de criteria die toegepast worden op deze aanvragen.

Het verschil in behandeling berust dan ook niet op een objectief criterium. Dat dit willekeurig criterium van onderscheid geenszins kan rechtvaardigen dat personen die zich in gelijke situaties bevinden op een verschillende manier behandeld worden.

2.1.2. Dat op 19 juli 2009 instructies werden uitgevaardigd welke konden leiden tot een regularisatie van het verblijf, o.m. mits een ononderbroken verblijf van 5 jaar met lokale verankering of, mits bepaalde voorwaarden voldaan werden, het hebben van een arbeidsovereenkomst.

Hoewel deze instructies op 9 december 2009 door de Raad van State werden vernietigd, bleef verweerder deze instructies toepassen ter beoordeling van de regularisatieaanvragen ingediend tijdens de periode 15 september – 15 december 2009.

Aangezien verweerder deze instructies zelf heeft toegepast na vernietiging ervan door de Raad van State, kan geenszins dienstig worden aangehaald dat een toepassing van deze instructies wegens vernietiging ervan niet mogelijk is.

Bovendien heeft de toen bevoegde staatssecretaris Wathelet op 11/12/2009 publiekelijk medegedeeld dat een aantal van de criteria van de instructie met permanent blijven gelden en zullen toegepast worden. Deze uitspraak werd ook bevestigd door verweerder.

Immers, zowel Kabinet De Block als de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken lieten weten aan het voormalige Kruispunt M-I dat de criteria van de “Instructie” nog steeds gelden “voor wie eraan voldoet” (cf. Nieuwsbrief Vreemdelingenrecht en Internationaal Privaatrecht, dd. 26.01.2012 (nr. 1-2012):

*“2. Negatieve regularisatiebeslissingen anders gemotiveerd, maar positieve criteria blijven gelden
Sinds november 2011 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringen gewijzigd van negatieve beslissingen over een regularisatie-aanvraag (artikel 9bis Vreemdelingenwet). In negatieve beslissingen staat voortaan dat de criteria van de instructie van 19/7/2009 niet meer van toepassing zijn, aangezien deze instructie vernietigd werd door de Raad van State (RvSt arrest 198.769 van 9/12/2009, en RvSt arrest nr. 215.571 van 5/10/2011). Nochtans bevestigen zowel kabinet De Block als directie van DVZ nu dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.*

Volgens het arrest van de Raad van State van 5/10/2011 mogen de DVZ en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) toevoegen aan artikel 9bis Vw. De DVZ en de staatssecretaris hebben ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren: zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden.

Zij kunnen dus nog altijd regularisaties toestaan volgens eigen criteria. Zowel kabinet De Block als directie van DVZ lieten recent aan het Kruispunt M-I weten dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Dat blijkt ook uit de positieve beslissingen die nog genomen worden. Wie voldoet aan de criteria van 19/7/2009 mag blijven vertrouwen dat deze worden toegepast, tot wanneer

de regering eventueel een ander beleid zou meedelen: dat volgt uit het vertrouwensbeginsel en het behoorlijk bestuur.

Maar ook aanvragen die niet aan de criteria van de instructie voldoen, moeten op hun waarde beoordeeld en gemotiveerd worden. De criteria van de instructie zijn op zichzelf geen voldoende reden om een aanvraag af te wijzen. Dat verklaart de gewijzigde motiveringen van negatieve beslissingen.

Het gevolg hiervan is echter dat er nog weinig controle mogelijk is of DVZ de (positieve) criteria van de instructie correct en gelijk toepast op al wie aan die criteria voldoet. In de negatieve beslissingen staat immers dat de criteria van de instructie niet meer van toepassing zijn. Samengevat gelden de criteria uit de instructie dus nog wel als positieve criteria, maar niet meer als negatieve criteria.

>>Meer info: laatste nieuws uit opvolgingscomité regularisatie (21/12/2011)

Bericht van Kruispunt Migratie-Integratie vzw"

2.1.3. Verzoeker past perfect onder deze criteria, nl. hij verblijft inmiddels 18 jaar in België, is tweetalig, beschikt over een werkbelofte en is lokaal verankerd, zodat zijn verblijf zou geregulariseerd zijn indien hij een aanvraag conform artikel 9bis Vw. zou hebben ingediend vóór 31 december 2009.

De enige reden waarom de aanvraag van verzoeker in 2009 werd afgewezen is omwille van het feit dat hij geen arbeidskaart B bewoos om redenen eigen aan de werkgever.

Dat verzoeker in aanmerking komt voor de overige toen uitgevaardigde criteria.

Dat het ogenblik wordt de aanvraag conform artikel 9bis Vw. werd ingediend, aldus bepalend is voor de criteria die toegepast worden op deze aanvragen.

Het verschil in behandeling berust dan ook niet op een objectief criterium zodat niet kan gerechtvaardigd worden dat personen die zich in gelijke situaties bevinden op een verschillende manier behandeld worden. Dat de bestreden beslissing dan ook strijdig is met het gelijkheidsbeginsel."

Wat de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel betreft, geeft verzoeker zoals in zijn verzoekschrift gericht tegen de onontvankelijkheidsbeslissing van 25 oktober 2015 opnieuw aan dat er een ongelijkheid bestaat tussen de vreemdelingen die een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet indienden vóór 31 december 2009, en zij die een dergelijke verblijfsaanvraag na deze datum indienden. Deze eerste categorie van vreemdelingen kon zo volgens verzoeker, en dit in tegenstelling tot deze tweede categorie van vreemdelingen, genieten van de toepassing van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009). Verzoeker is van mening dat deze verschillende behandeling van personen in identieke situaties niet valt te rechtvaardigen en meent dat aangezien de gemachtigde de vernietigde instructies zelf heeft toegepast na de vernietiging ervan, in geen geval dienstig kan worden aangehaald dat toepassing van de instructies wegens vernietiging ervan onmogelijk is.

De Raad heeft bij arrest nr. 207 462 van 1 augustus 2018 hierop reeds geantwoord dat verzoeker met dit betoog evenwel voorbijgaat aan het feit dat er geen gelijkheid in de onwettigheid bestaat (cf. RvS 9 juli 2004, nr. 133.724, RvS 30 augustus 2006, nr. 162.092). De instructie waarop verzoeker doelt, werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nummer 198.769. De instructie werd meer bepaald vernietigd omdat deze "het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen", omdat "door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden" en omdat "uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt." Deze vernietiging houdt in dat de instructie met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verwijderd en wordt geacht nooit te hebben bestaan.

Indien een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd in bepaalde gevallen werd behandeld op grond van de criteria van de instructie van 19 juni 2009 en/of ontvankelijk werd verklaard zonder dat aan de door de wetgever gestelde vereiste dat buitengewone omstandigheden dienden te worden aangetoond was voldaan, dan impliceert dit niet dat het bestuur bij een volgende beslissing opnieuw de wet kan of moet miskennen.

Daarnaast dient te worden gesteld dat het gelijkheidsbeginsel niet impliceert dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de

wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden een verblijfsaanvraag ontvankelijk te verklaren en de loutere verwijzing naar beginselen van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F).

Een schending van het gelijkheidsbeginsel kan dan ook niet worden aangenomen.

Het eerste middel is wederom ongegrond.

In zijn tweede middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van enkele algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij licht zijn tweede middel toe als volgt:

“2.2.1. Dat de bestreden beslissing opwerpt dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom verzoeker zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, nl. via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland.

Dat het feit dat verzoeker sinds 2001 in België verblijft, tweetalig is, over een werkbepoofte beschikt, een grote vrienden- en kennissenkring heeft, geïntegreerd en lokaal verankerd is, niet zou verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Dat evenwel geen enkele motivering wordt gegeven waarom al deze aantoonbare bewijzen van doorgedreven integratie niet zouden in aanmerking kunnen genomen worden als buitengewone omstandigheden, noch enige motivering wordt gegeven welke elementen dan wel buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken.

Dat verweerder immers over een discretionaire bevoegdheid beschikt bij het nemen van beslissingen inzake regularisatieaanvragen en het voor verzoekers thans dan ook onduidelijk is wat verweerder onder buitengewone omstandigheden verstaat.

Dat de bestreden beslissing bovendien motiveert dat het feit dat verzoeker zich volledig geïntegreerd heeft in België, dat hij wil werken, dat hij taallessen gevolgd heeft, dat hij kennis heeft van beide landstalen, dat hij werkbepoof is, dat hij een sociaal leven heeft opgebouwd, dat hij een grote vrienden- en kennissenkring heeft, zouden behoren tot de gegrondheid van de procedure en in een de ontvankelijkheidsfase niet zouden worden behandeld.

Dat verzoeker evenwel verwijst naar rechtspraak van de Raad van State, die heeft geoordeeld dat elementen van integratie wel degelijk van belang kunnen zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag.

Dat in het arrest nr. 118.953 van 30 april 2003 de Raad van State immers uitdrukkelijk stelde dat elementen van integratie niet altijd zonder belang zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag.

Dat de bestreden beslissing dan ook niet correct gemotiveerd is waar gesteld wordt dat deze elementen van integratie geen buitengewone omstandigheden zouden uitmaken en bijgevolg de regularisatieaanvraag van verzoeker onontvankelijk is.

2.2.2. Dat in een ander arrest van 21 september 2004 (nr. 135.090) de Raad van State eveneens oordeelde dat :

“[...] Overwegende dat de “uitzonderlijke” omstandigheden geviseerd door het voornoemd artikel 9, alinea 3, van de wet van 15 december 1980 geen omstandigheden van overmacht zijn, maar het volstaat dat de betrokkenen aantoont dat hem bijzonder moeilijk is om terug te keren om de geviseerde machtiging aan te vragen in zijn land van herkomst of in een land waar hij gemachtigd is tot verblijf; dat

het uitzonderlijke karakter van de aangehaalde omstandigheden door de vreemdeling moet worden onderzocht door de overheid in ieder specifiek geval dat, meer in het bijzonder, het toekomt aan de tegenpartij die hierin over een zeer ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt, om de redenen aan te geven waarom zij van oordeel is dat de aangevoerde elementen door de eiser ten titel van uitzonderlijke omstandigheden geen omstandigheid uitmaken die een terugkeer naar zijn land onmogelijk of bijzonder moeilijk zouden maken om er, bij de Belgische diplomatieke overheden, de machtiging tot verblijf te halen;

Overwegende dat door er zich toe te beperken te stellen, in de bestreden beslissing, dat de diverse handelingen van integratie naar voren gebracht door de eiser geen uitzonderlijke omstandigheid uitmaken, ... "gezien niets de betrokkenen ervan verhindert om zich te voegen naar de vigerende wetgeving betreffende de toegang, het verblijf en de vestiging op het Belgisch grondgebied, te weten: de vereiste machtigingen bij de bevoegde diplomatieke overheden voor de plaats van verblijf te halen", beantwoordt de tegenpartij niet aan de vereiste van adequate motivering, dat haar beslissing namelijk op geen enkele wijze uiteenzet waarom de motieven ingeroepen door de eiser bij zijn aanvraag geen uitzonderlijke omstandigheden zouden uitmaken in de zin van het artikel 9, alinea 3, van de wet; dat aldus, de tegenpartij helemaal niet in aanmerking heeft genomen de omstandigheden betreffende de eiser en gedetailleerd in de bijkomende stukken bij zijn aanvraag, in het bijzonder de noodzaak van zijn aanwezigheid in België omwille van de kalender van schoolanimaties die reeds werden vastgelegd voor het jaar 2004-2005, van de interactieve tentoonstelling "Si j'étais un africain de l'Ouest":geprogrammeerd voor de maand januari 2005, van het project 'Multi-Cité2004'van de stad Namen in oktober, waaraan de VZW AFRONAM deelneemt waarvan hij de voorzitter is, of nog de opleidingen en lessen waarvoor de eiser zich heeft ingeschreven voor de maanden september en oktober 2004; Dat indien het waar is dat het feit van goed geïntegreerd in België op zich geen hindernis is om terug te keren naar zijn land om de machtiging tot verblijf te vragen, kan de verplichting om dergelijke activiteiten van algemeen belang te verbreken of engagementen te verbreken die reeds zijn genomen ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld, een uitzonderlijke omstandigheid uitmaken in de zin van het artikel 9, alinea 3 voornoemd; Dat hieruit volgt dat de motieven die formeel werden uitgedrukt in de bestreden beslissing niet voldoen aan de verplichting om te motiveren zoals voorgeschreven door de wet; dat in dat opzicht het middel van het verzoekschrift ernstig is [. . .]" (vrije vertaling van arrest RvSt nr. 135.090 van 21 september 2004).

Dat de bestreden beslissing dan ook niet, minstens op een gebrekkig wijze gemotiveerd heeft waarom de doorgedreven elementen van integratie welke door verzoeker werden aangehaald, geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken, zoals vereist wordt door de Raad van State.

Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden nu zij strijdig is met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, met artikel 62 Vreemdelingenwet en met de algemene motiveringsplicht.

2.2.3. Dat overeenkomstig artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Dat artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Dat daarbij de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat de bestreden beslissing, naast de reeds opgeworpen gebrekkige formulering, bovendien op een stereotype wijze gemotiveerd werd, nu telkens ieder door verzoeker aangehaald punt, afgewezen wordt met de loutere motivering dat het geen buitengewone omstandigheden betreffen of niet zou aangetoond zijn waarom hierdoor de aanvraag niet kan worden ingediend in het land van herkomst.

Dat "vage, duistere of niet ter zake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige en niet plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen zijn afdoende zijn".

Dat in casu de bestreden beslissing met een stereotype en eenvoudige formule de aangehaalde motieven van verzoeker verwerpt en dan ook duidelijk niet beantwoordt aan de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Dat verzoeker zijn volledige bestaan heeft opgebouwd in België en reeds maar liefst 18 jaar in België verblijft, zodat niet op ernstige wijze kan worden beweerd dat een dergelijke integratie in de Belgische samenleving, in combinatie met zijn jarenlange verblijf, geen omstandigheden zouden kunnen uitmaken die het bijzonder moeilijk maken voor verzoeker om terug te keren naar zijn land van herkomst, zelfs al zou dit slechts tijdelijk zijn.

Dat gelet op zijn verknochtheid en geworteld zijn in de Belgische samenleving, er aan verzoeker niet kan verweten worden dat hij zijn aanvraag in België heeft ingediend.

Dat de motivering van de bestreden beslissing daarom een kennelijk gebrekkige motivering bevat en een kennelijke appreciatiefout, zodat zij tevens het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

2.2.4. Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat verweerder geenszins op een zorgvuldige wijze te werk is gegaan bij de beoordeling van verzoekers dossier, nu de door verzoeker aangebrachte aantoonbare bewijzen van integratie allen worden afgewezen met de loutere bewering dat deze geen buitengewone omstandigheden zouden uitmaken en behoren tot de gegrondheid van de aanvraag.

Dat het nochtans een combinatie van al deze elementen is en inzonderheid het lange verblijf van meer dan 18 jaar van verzoeker, die het voor verzoeker onmogelijk maken terug te keren naar het land van herkomst.

Dat verweerder deze elementen zelfs niet in overweging heeft genomen en dan ook op een onzorgvuldige wijze te werk is gegaan.

2.2.5. Dat in casu de bestreden beslissing tenslotte een schending inhoudt van het redelijkheidsbeginsel

Dat bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid het bestuur bovendien het redelijkheidsbeginsel in acht moet nemen en er geen kennelijke wanverhouding mag zijn tussen het bestuursoptreden en de feiten waarop de beslissing is gebaseerd (R.v.St., Auman, nr. 62082, 1 oktober 1996, met noot J. Baert, T.O.R.B., 1996-1997, p. 137-139).

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men op zicht van de motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, men moet voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te vinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Dat verzoeker reeds 18 jaar in België verblijft, voldeed aan de criteria van de instructies van 19 juli 2009, perfect tweetalig is o.m. door ettelijke taalcursussen gevolgd te hebben, zich geïntegreerd heeft, onmiddellijk aan de slag kan in geval van een regularisatie van zijn verblijf en dus niet ten laste zal vallen van de sociale zekerheid, een grote vrienden- en kennissenkring heeft, een sociaal leven heeft opgebouwd en perfect geïntegreerd is, zodat geenszins in alle redelijkheid kan gesteld worden dat het verblijf van verzoeker niet dient geregulariseerd te worden. Dat de bestreden beslissing dan ook het redelijkheidsbeginsel schendt en dient vernietigd te worden."

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven, in rechte en in feite, worden weergegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. De gemachtigde heeft immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, geduid dat de verzoeker niet aantoonde dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of voor zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Hij heeft tevens toegelicht waarom hij meent dat uit de door de verzoeker aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Verzoeker geeft aan dat niet wordt gemotiveerd waarom de aantoonbare bewijzen van doorgedreven integratie niet als een buitengewone omstandigheid worden beschouwd. Hij verliest hierbij echter uit het oog dat de gemachtigde omtrent de beweerde integratie, langdurig verblijf sinds 2001 en het hier opgebouwde materieel en sociaal draagvlak, het volgende heeft gemotiveerd: *"Echter werd hem op 12.05.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie."*

Ook omtrent de integratie, de gevolgde taallessen, de werkbereidheid, werkbelofte, de kennis van beide landstalen en de grote vrienden- en kennissenkring, wordt in geen geval enkel gemotiveerd dat zij niet verantwoordt dat de verblijfsaanvraag in België wordt ingediend. De gemachtigde specificeert hieromtrent dat deze elementen omstandigheden zijn die de gegrondheid van een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd betreffen en dat zij in deze fase niet worden behandeld. In casu blijkt niet dat een verdere motivering zich opdrong om te voldoen aan de formele motiveringsplicht.

Verzoeker kan ook niet ernstig voorhouden dat de in de eerste bestreden beslissing voorziene motivering onduidelijk of stereotiep zou zijn. Immers worden alle door de verzoeker aangebrachte gegevens, op een overzichtelijke en individuele wijze in de eerste bestreden beslissing besproken. Verzoeker geeft ook geen verdere duiding over hoe deze gegevens van integratie hem dan wel verhinderen de aanvraag via de reguliere procedure in het buitenland in te dienen. In deze omstandigheden is de Raad van oordeel dat de geboden motivering kan volstaan.

De formele motiveringsplicht houdt tenslotte niet in dat de gemachtigde in zijn beslissing zou moeten duiden welke omstandigheden wel als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kunnen worden aanvaard. Het volstaat dat het bestuur verduidelijkt waarom de ingeroepen omstandigheden niet als dusdanig worden aanvaard. In casu kan worden aangenomen dat dit op een pertinente en draagkrachtige, en dus afdoende, wijze is gebeurd.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

In de mate dat verzoeker aangeeft zich niet akkoord te kunnen verklaren met de motivering die aan de eerste bestreden beslissing ten grondslag ligt, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht, en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De gemachtigde oordeelde in de voorliggende zaak dat de door de verzoeker aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Er werd reeds op gewezen dat in de eerste bestreden beslissing op duidelijke wijze werd gemotiveerd dat de omstandigheden inzake de taalkennis, werkbelfte, grote vrienden- en kennissenkring, en de werkwilgheid, de gegrondheid van een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd betreffen en dat deze omstandigheden niet verantwoorden waarom deze aanvraag in België en niet vanuit het buitenland is ingediend. Deze stelling van de gemachtigde vindt wel degelijk steun vindt in de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De gemachtigde verwijst ook uitdrukkelijk naar dit principe-arrest. Er blijkt niet dat de verzoeker dienstig kan verwijzen naar het door hem geciteerde arrest van de Raad van State, nu hij niet aantoot dat de omstandigheden zoals deze zich voordeden in de door hem aangehaalde zaken gelijkaardig zijn aan deze in de voorliggende zaak. In het door verzoeker uitvoerig geciteerde arrest van 2004 bevestigde de Raad van State trouwens dat een goede integratie geen hindernis is om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag. Er werd enkel een uitzondering gemaakt voor activiteiten in België van algemeen belang of engagementen die reeds werden aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld die dreigen te worden verbroken, waarvan in casu geen sprake is. De verzoeker weerlegt de vaststelling van de gemachtigde dan ook niet. Hij geeft ook niet aan dat hij in zijn verblijfsaanvraag dan wel concreet zouden hebben toegelicht waarom deze elementen alsnog kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend. De Raad merkt ook op dat het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post, in geen geval impliceert dat zijn of haar banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan.

Verder wordt tevens gemotiveerd dat het langdurig verblijf in België sinds 2001, de goede integratie en het materiële en sociale draagvlak niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard omdat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor deze situatie doordat hij geen gevolg heeft gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten. De gemachtigde stelt dat verzoeker in de eerste plaats zelf alles in het werk diende te stellen om gevolg te geven aan het bevel zodat hij de nodige stappen diende te zetten om naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. Hieruit blijkt dat de gemachtigde het langdurig verblijf in België en de daaraan verbonden integratie niet als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in aanmerking neemt, omdat de verzoeker niets heeft ondernomen om terug te keren naar zijn land van herkomst nadat aan hem een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend. Het is dan ook het voortzetten van het illegaal verblijf nadat het bevel werd ter kennis gebracht, dat eraan ten grondslag ligt dat het langdurig verblijf en integratie in België niet als een buitengewone omstandigheid worden aanvaard.

Aangezien de verzoeker niet betwist dat hij geen gevolg gaf aan het in de eerste bestreden beslissing genoemde bevel om het grondgebied te verlaten, en aangezien zulks ook niet blijkt uit de voorliggende gegevens, kon de gemachtigde op de datum van de bestreden beslissing op goede gronden

concluderen dat verzoeker zich heeft genesteld in illegaal verblijf. De Raad moet bovendien vaststellen dat uit het administratief dossier blijkt dat dit bevel lang niet het enige bevel is waar verzoeker geen gevolg heeft aan gegeven. Er zijn bevelen om het grondgebied te verlaten van 27 september 2005, 10 augustus 2012, 15 mei 2014 en 13 oktober 2017. Verscheidene bevelen en een inreisverbod werden aangevochten door verzoeker, doch deze beroepen werden stelselmatig door de Raad verworpen. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen bepaling die het bestuur zou verbieden om rekening te houden met het feit dat de aanvrager er zelf voor heeft gekozen zich te nestelen in illegaal verblijf nadat deze reeds een bevel om het grondgebied te verlaten had ontvangen (RvS 23 mei 2018, nr. 241.566; RvS 27 september 2016, nr. 235.858). Verzoeker maakt op geen enkele wijze aannemelijk waarom deze motieven niet deugdelijk zouden zijn in het licht van het bepaalde in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker volhardt tot slot in zijn stelling dat de door hem ingeroepen elementen het voor hem onmogelijk of bijzonder moeilijk maken, zelfs tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst, om daar de verblijfsmachtiging aan te vragen via de reguliere procedure. Met deze kritiek stelt hij zijn beoordeling in de plaats van de beoordeling, gedaan door de gemachtigde. De aangevoerde kritiek geeft aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Geplaatst binnen het wettigheidsstoezicht dat de Raad mag uitoefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoeker aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maakt dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193). De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verweerder beschikt.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht of van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

In zijn derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag inzake de rechten van de mens.

Hij licht het derde middel toe als volgt:

“2.3.1. Dat verzoeker een eigen privéleven in België heeft opgebouwd waarvan de bescherming onder artikel 8 EVRM valt.

Immers, het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft gesteld dat ook sociale en zakelijke relaties welke vreemdelingen hebben opgebouwd in het land van verblijf onder artikel 8 EVRM ressorteren (zie in die zin EHRM, 29 april 2002, Pretty/VK, nr. 2346/02, §61, 2002-III; EHRM, 12 september 2012, Nada/Zwitserland, § 151; EHRM, 16 december 2014, Chbihi Loudoudi e.a./België, §123).

Dat het EHRM voorts heeft gesteld dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip privéleven in de zin van artikel 8 EVRM. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op privéleven (EHRM, 18 oktober 2006, Uner/Nederland, nr. 46410/99, §59).

Dat verzoeker dan ook een eigen privéleven opgebouwd in België, waarvan de bescherming onder artikel 8 EVRM valt.

Dat door verweerder echter geen enkele afweging werd gemaakt of er zich in casu een mogelijke schending van artikel 8 EVRM voordoet gelet op de zeer doorgedreven integratie van verzoeker en zijn jarenlange verblijf en of de maatregel noodzakelijk is in een democratische samenleving en een legitiem doel werd nagestreefd.

2.3.2. Dat conform artikel 8 EVRM eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.

2.3.3. Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een privé- of familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoeker heeft aangetoond reeds meer dan 18 jaar in België te verblijven, een grote vrienden- en kennissenkring te hebben, tweetalig te zijn, over een werkbelofte te beschikken, enz. zodat er geen discussie omtrent kan bestaan dat verzoeker effectief een privéleven in België heeft.

2.3.4. Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven.

In casu dient een eventuele schending van artikel 8 EVRM beoordeeld te worden aan de hand van het feit of er voor de overheid een positieve verplichting bestaat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven van verzoeker te handhaven en te ontwikkelen.

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, noch enige onderzoek werd gevoerd of in casu artikel 8 EVRM geschonden zou kunnen worden, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoeker teweegbrengt.

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM.

2.3.5. Tenslotte werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het privé- en/of gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoekster, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier, geeft er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoekers waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Aangezien de bestreden beslissing het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoeker erdoor ondergaat, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM. Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.”

Verzoeker doet een uitgebreide theoretische uiteenzetting over artikel 8 van het EVRM waarbij de Raad zich kan aansluiten.

Zoals verzoeker zelf aanvoert moet bij een opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM in de eerste plaats nagekeken worden of er een privé- of familielevens bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Verzoeker wijst concreet op zijn privéleven, aangezien hij reeds in België meer dan 18 jaar verblijft, een grote vrienden- en kennissenkring zou hebben, tweetalig is, over een werkbepaalde beschikt zodat er geen discussie kan zijn dat hij geen effectief privéleven heeft in België.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker niet voorhoudt een beschermingswaardig gezins- of familielevens in België te hebben. Bijgevolg kan zijn recht op een familie- en gezinsleven al niet geschonden worden door de bestreden beslissingen.

Wat betreft het privéleven, is niet betwist dat verzoeker een privéleven in België heeft. Echter, de Raad volgt niet waar verzoeker voorhoudt dat geen belangenafweging of proportionaliteitstoets zou blijken in de eerste bestreden beslissing. De gemachtigde is wel degelijk uitdrukkelijk ingegaan op deze

elementen, zoals uiteengezet in de aanvraag, doch is op redelijke, zorgvuldige en afdoende gemotiveerde wijze tot de vaststelling gekomen dat deze elementen verzoeker niet verhinderen zijn aanvraag om verblijfsmachtiging in het herkomstland in te dienen. Hierbij verwijst de Raad naar hetgeen supra is uiteengezet en in het bijzonder naar het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker gedurende zijn zeer lang illegaal verblijf in het land reeds tal van bevelen om het grondgebied te verlaten heeft genegeerd. Het feit dat niet letterlijk naar artikel 8 van het EVRM wordt verwezen, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat er wel een belangenafweging is gebeurd zolang blijkt dat de gemachtigde met de aan hem ter kennis gebrachte gegevens van het privéleven heeft rekening gehouden en die op redelijke wijze in rekening heeft gebracht bij het nemen van de beslissing, zoals in casu het geval is. Wat betreft het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, stelt de Raad vast dat deze verwijderingsmaatregel op dezelfde dag werd genomen, door dezelfde attaché en op dezelfde dag aan verzoeker ter kennis is gebracht. Beide bestreden beslissingen zijn samenhangend en bijgevolg had verzoeker kennis van de belangenafweging zoals blijkt uit de eerste bestreden beslissing en dienden deze motieven niet opnieuw te worden overgenomen in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

Het derde middel is ongegrond.

In het vierde middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en van de artikelen 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Hij licht zijn vierde middel toe als volgt:

“Dat de bestreden beslissing gepaard gaat met een bevel om het grondgebied binnen een termijn van 7 dagen te verlaten.

Dat overeenkomstig artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG de staten verplicht zijn om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vw. :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Dat in casu verweerder het bevel om het grondgebied te verlaten enkel gemotiveerd heeft op basis van het feit dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum.

Dat hieruit dan ook niet blijkt of verweerder rekening heeft gehouden met bepalingen van artikel 74/13 Vw. bij het afleveren van dit bevel.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook een schending inhoudt van het motiveringsbeginsel en van artikel 74/13 Vw.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Zoals reeds bij arrest nr. 207 462 van 1 augustus 2018 door de Raad werd gesteld, houdt verzoeker ten onrechte voor dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een aanvullende, uitdrukkelijke motiveringsplicht kan worden afgeleid (RvS 1 januari 2016, nr. 11.716 (c)).

Hij geeft bovendien niet aan dat hij actueel een gezins- of familieleven of minderjarige kinderen heeft in België. Hij geeft evenmin aan gezondheidsproblemen te hebben. De Raad kan dan ook niet inzien waarom de gemachtigde over die elementen had moeten motiveren.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de voorziene motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de tweede bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Zoals verzoeker aangeeft, vormt dit artikel de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Uit de lezing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn blijkt dat bij een verwijderingsmaatregel rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokkene. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (onder meer eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en in de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

De Raad herhaalt dat verzoeker niet aangeeft in België enig gezins- of familielevens te hebben ontplooid. Hij geeft evenmin aan minderjarige kinderen te hebben of met (ernstige) gezondheidsproblemen te kampen te hebben.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Verzoeker blijft tot slot verder volledig in gebreke toe te lichten hoe de gemachtigde door het nemen van de tweede bestreden beslissing artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet heeft miskend. Eveneens in het arrest nr. 207 462 van 1 augustus 2018 reeds geduid, heeft dit artikel bovendien betrekking op inreisverboden, en de tweede bestreden beslissing is niet als dusdanig te beschouwen. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk omdat de vereiste toelichting over de wijze waarom artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet zou zijn geschonden, ontbreekt. De Raad stelt zich dan ook ten stelligste de vraag of de raadsman van verzoeker het arrest heeft gelezen waarbij het beroep werd verworpen tegen de vorige beslissing waarin een vorige aanvraag gestoeld op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

Het vierde middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES